

五行翻天
เจ้าฟ้าตาล
พลิก 16
นักษัตร

เขียน : สมนันท์

ปก : สุภาภรณ์ สุนประเสริฐ

เรื่อง	ห้าพันปีพลิกสวรรค์ 6
ผู้เขียน	สรมุรินทร์
พิสูจน์อักษร/เรียบเรียง	สรมุรินทร์
ปก	สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ
กราฟฟิกจัดหน้า	ปกสำเร็จ จัดอาร์ต By ปั่นแป้ง

นิยายเรื่องนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง แก้ไข หรือสแกนเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งของนิยายเรื่องนี้ไปเผยแพร่หรือกระทำการใดๆ เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืน จะดำเนินการทางกฎหมายต่อผู้กระทำละเมิดให้ถึงที่สุด

แนะนำเรื่อง

‘ห่าธาตฺพลิกสวรรณ’ เป็นนิยายแฟนตาซีจีนโบราณที่ผสมผสานแฟนตาซีผจญภัย เทพเซียน ศิลปะการต่อสู้ ตำนานจีน และการตีความใหม่ของเทพปกรณัมจีน โดยมีตัวละครนำเป็นผู้หญิง และเล่าเรื่องผ่านการเติบโต การเดินทาง และการค้นหาความจริงของโลกใบนี้ มากกว่าการมุ่งเน้นเพียงการต่อสู้หรือการแก้แค้น

แรงบันดาลใจสำคัญของเรื่องมาจากตำนานหนิววาซอมฟ้า คัมภีร์ซานไห่จิง ห่องลิน และแนวคิดบางส่วนของพุทธศาสนาหายาน จึงเกิดเป็นโลกแฟนตาซีที่ผสมผสานตำนาน ความเชื่อ และปรัชญาเข้าด้วยกัน นางเอกของเรื่องถือกำเนิดจากศิลาห้ำสีของเจ้าแม่หนิววาและเจตจำนงแห่งพุทธะ ทำให้การเดินทางของนางไม่ได้เป็นเพียงการแสวงหาความแข็งแกร่ง หากยังเป็นการค้นหาความหมายของชีวิต ความเมตตา และความสมดุลของสรรพสิ่ง

ผู้เขียนสร้างสรรค์เรื่องนี้ขึ้นเพื่อเข้าร่วม โครงการประกวดนิยายจีนแห่งชาติ ครั้งที่ 3 ซึ่งกำหนดให้นิยายมีความยาวไม่น้อยกว่า 500,000 คำ และมีตัวละครนำหญิงเป็นแกนหลัก โดยนิยายจะต้องเผยแพร่ฉบับภาษาจีนให้จบภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2569 และมีกำหนดประกาศผลภายในวันที่ 31 มีนาคม 2570

ด้วยเหตุนี้ ‘หำธาตุพลิกสวรรณค์’ จึงเป็นนิยายเรื่องแรกของผู้เขียนที่
เริ่มเผยแพร่ฉบับภาษาจีนตั้งแต่ปลายเดือนมิถุนายน 2569 ทั้งที่ขณะนั้นยัง
เขียนไม่จบ เพื่อให้มีโอกาสสร้างฐานผู้อ่านและเป็นที่รู้จักในประเทศจีนก่อน
ส่วนฉบับภาษาไทยเริ่มเผยแพร่ภายหลัง เพราะผู้เขียนเขียนต้นฉบับจบ
เรียบร้อยแล้ว

หากคุณชื่นชอบนิยายอย่าง ครึ่งปีศาจชื่อเถิง จันทรารัศมีสง ตำนาน
รักสวรรณค์จันทรารัศมีชื่อเถิง หรือ นาจา และสนใจเรื่องราวที่น่าสนใจ
ตำนานจีนมาตีความใหม่ผ่านโลกแฟนตาซีที่มีเอกลักษณ์ พร้อมตัวละคร
หญิงที่ค่อยๆ เติบโตทั้งด้านพลัง ความคิด และจิตใจ ‘หำธาตุพลิกสวรรณค์’
เป็นอีกเรื่องที่คุณไม่ควรพลาด

สรุมนิรัน

เรื่องย่อและคำโปรย

เมื่อเหล่าเทพหลงใหลในความเป็นอมตะและสุขบนสรวงสวรรค์ของโลกมนุษย์ จนสมดุลงานสามโลกเริ่มพังทลาย ท้องฟ้าแตกกร้าว แดนอสุรชาวนไ้จึงเริ่มหลอมรวมกับโลกมนุษย์ และตำนานที่ถูกสืบลั่นได้หวนกลับมาอีกครั้ง

หายนะที่เกิดขึ้นทำให้พลังของเจ้าแม่หนี่วาที่อยู่ใต้เศเสื้อยวศิลาห้ำสีและเจตจำนงแห่งพุทธรูปได้หลอมรวมกัน และลงสู่ครรภ์ของหญิงขอมฟ้าผู้หนึ่งโดยไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ทารกหญิงที่ถือกำเนิดจึงมีพลังอันยิ่งใหญ่ซุกซ่อนอยู่ในตัว นางถูกเลี้ยงดูเช่นมนุษย์ธรรมดา แต่ชะตากลับพลิกผันให้นางต้องออกเดินทางสู่โลกกว้าง เพื่อค้นหาความจริงที่เหล่าเทพพยายามปิดบัง

ระหว่างการเดินทาง นางได้พบสัตว์เทพจากซานไห่จิง ผู้สืบทอดตำนานโบราณ เผ่าพันธุ์ที่สูญหาย เมืองที่ถูกลบจากประวัติศาสตร์ และความลับของ ‘ระเบียงดารา’ สถานที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเชื่อมสามโลกเข้าไว้ด้วยกัน

ยิ่งนางเข้าใจความจริงมากเท่าไร ก็ยิ่งพบว่าศัตรูที่แท้จริงมิใช่ปีศาจหรืออสูร หากคือความโลภ ความหลง และความทะเยอทะยานที่ซ่อนอยู่ในหัวใจของเหล่าเทพผู้ปกครองสวรรค์

ผู้ที่ลุกขึ้นปกป้องสามโลกในครั้งนี้อาจไม่ใช่เทพผู้ยิ่งใหญ่ หากเป็น
หญิงสาวธรรมดาคนหนึ่ง ผู้ที่เชื่อว่าพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่ใช่การทำลาย แต่
คือการสร้าง ความเมตตา และการไม่ยอมทอดทิ้งสรรพชีวิต

ชะตาที่ถูกกำหนดก่อนถือกำเนิด สวรรค์ที่แปลกเปลี่ยนจนกลับด้าน
โลกที่ผู้คนรู้จักเป็นเพียงเศษเสี้ยวของความจริง หากต้องเลือกระหว่างชะตา
ที่ถูกกำหนดกับการเปลี่ยนแปลงโลกทั้งใบ นางเลือกที่จะพลิกสวรรค์!

สารบัญ

หน้า

บทที่ 1 รุ่งอรุณแรก	1
บทที่ 2 ยอดเขาเมฆขาว	10
บทที่ 3 หยาดน้ำค้างแรกกำเนิด	18
บทที่ 4 สี่เดือนที่เดินทาง.....	26
บทที่ 5 ดาราหมันต์.....	34
บทที่ 6 ต้นไม้ประหลาด.....	41
บทที่ 7 นั่งรอและเดินตาม	50
บทที่ 8 เมล็ดพันธุ์งอก.....	57
บทที่ 9 อยู่ข้างหน้า	65
บทที่ 10 กลับบ้าน	72
บทที่ 11 เหลือแค่สองวัน	79
บทที่ 12 สุนครเก้าวัจฉกร.....	86
บทที่ 13 นครที่ว่างเปล่า.....	94
บทที่ 14 ผู้บันทึกกาลเวลา	102
บทที่ 15 ท่านไม่ใช่คนของวัฏจักรนี้.....	110
บทที่ 16 จดบันทึก.....	119
บทที่ 17 กระดิ่งลมที่ประตูเมือง.....	128
บทที่ 18 วาดแผนที่ของเมือง.....	136

บทที่ 19 ความทรงจำเมื่อนานมาแล้ว.....	144
บทที่ 20 หมู่บ้านควนเขียว (อีกครั้ง).....	153
บทที่ 21 เส้นทางสี่สาย	161
บทที่ 22 สตรีอาภรณ์เขียว.....	169
บทที่ 23 เข้าใจหาธาตุ.....	178
บทที่ 24 วัฏจักรที่สี่.....	186
บทที่ 25 วัฏจักรที่ห้า.....	194
บทที่ 26 เรื่องของมัวเจิน.....	202
บทที่ 27 เริ่มวัฏจักรที่หก	209
บทที่ 28 เรื่องของชิงชิง (ต้น)	217
บทที่ 29 เรื่องของชิงชิง (กลาง).....	224
บทที่ 30 เรื่องของชิงชิง (ปลาย).....	231
บทที่ 31 ได้มาโดยไม่คาดหมาย	237
บทที่ 32 เห็นเหตุแห่งการซ่อมฟ้า.....	245
บทที่ 33 หนี่วซ่อมฟ้าและเทพเทียนเหิง	252
บทที่ 34 พลังของศิลาห้าสีมาจากที่ใด	259
บทที่ 35 ค่ายกลรวบรวมความหวัง.....	267
บทที่ 36 เริ่มขัดแย้ง	275
บทที่ 37 เซวียนอี่และชุมนุมหลาน	282
บทที่ 38 ภาระหนักของโลกมนุษย์.....	290

บทที่ 39 แดกหัก.....	297
บทที่ 40 หย้าดาราเก๋ากลับและเรื่องง่าย ๆ.....	304
บทที่ 41 เริ่มเข้าใจและปิดบัง	312
บทที่ 42 เพราะว่าเข้าใจ	319
บทที่ 43 หลอมโอสถกำเนิดห้ำหาคู	326
บทที่ 44 ความปั่นป่วนช่วงสุดท้าย.....	333
บทที่ 45 จัดของที่เก็บไว้ออกมาใช้.....	340
บทที่ 46 เชียนทองอมตะชั้นสาม	348
บทที่ 47 ศึกผู้สืบทอดระเบียงดารา.....	357
บทที่ 48 ตัดสินใจเสี่ยงอันตราย	365
บทที่ 49 ก้าวสู่ศูนย์กลางระเบียงดารา	373
บทที่ 50 อวี๋เอ๋อร์สันกลัว	381
บทที่ 51 ศัตรูพร้อมหน้า	389
บทที่ 52 เริ่มการบินหอคอย	396
บทที่ 53 ก็แค่วิ่งผ่าน	405
บทที่ 54 วิ่ง วิ่ง และวิ่ง.....	414
บทที่ 55 อันดับข้างหน้าจะสองร้อยกว่าๆ.....	423
บทที่ 56 พบคนรู้จัก	433
บทที่ 57 เป็นที่สนใจของผู้มีอำนาจ	441
บทที่ 58 ศึกดาวตก.....	448

บทที่ 59 เปิดศีกดาวตก	456
บทที่ 60 แพ้แบบงงๆ	464
บทที่ 61 ถูกรุม	475
บทที่ 62 ถูกจับตามอง	484
บทที่ 63 ข้ายอมแพ้	494
บทที่ 64 แปรเปลี่ยน	502
บทที่ 65 เป็นได้เพียงการคาดเดา	512
บทที่ 66 รอบคดเลือกเบื้องต้น	522
บทที่ 67 จบอย่างรวดเร็ว	531
บทที่ 68 เข้าสู่รอบหาคนสุดท้าย	541
บทที่ 69 วิธีที่ได้ผลที่สุด	550
บทที่ 70 เสวี่ยอวี่เหิงประลอง	558
บทที่ 71 อันดับห้า	567
บทที่ 72 กระบี่ที่เปลี่ยนไป	579
บทที่ 73 ยังคงชนะ	589
บทที่ 74 อันดับสามและอันดับสี่	598

บทที่ 1 รุ่งอรุณแรก

เยี่ยอรินอดนึกแปลกใจไม่ได้ จึงออกปากถาม “ค่าข้าวสาร เหตุใดจึงไม่สูงนัก”

“ผู้คนล้วนทราบว่ายอดเขาเมฆแรกมีอยู่จริง แต่ตำแหน่งที่แน่ชัดของมันกลับเปลี่ยนไปทุกเดือน จึงมีผู้มาซื้อข้าวสารนี้แทบทุกครั้งก่อนรุ่งอรุณแรกของเดือน เจ้าก็เป็นหนึ่งในหลายคนที่มาถามหา”

เยี่ยอรินพยักหน้าและล้วงหยิบผลึกดารากลางสามชั้นให้ไปก่อนจะรับแผ่นหยกมา

“แม่นางน้อย ขำขอเตือนเจ้าไว้สักอย่าง ข้าวสารในแผ่นหยกนี้เป็นเพียงบันทึกของผู้ที่เคยไปถึง มิใช่กฎตายตัว ยอดเขาเมฆแรกเปลี่ยนแปลงทุกเดือน ไม่มีผู้ใดรับรองได้ว่าเจ้าจะพบมันที่ตำแหน่งเดิม ดังนั้น หากเจ้าจะเชื่อทุกคำในแผ่นหยกนี้ จงเชื่อเพียงครั้งเดียว”

เยี่ยอรินพยักหน้า “ขอบคุณเจ้าค่ะ”

“เจ้าเข้าไปอ่านแผ่นหยกที่ห้องอ่านหยกได้ หอข้าวสารมีไว้หลายห้อง”

“ห้องอ่านหยก?”

“ห้องเหล่านี้น้อย่างไรเล่า” หญิงอาภรณ์มวงบอก และชี้ให้ดูห้องเล็กหลายห้องที่อยู่รอบๆ

“ห้องที่ประตูปิดคือมีผู้ใช้ ห้องที่ประตูเปิดแง้มอยู่คือห้องว่าง เจ้าไปเลือกใช้ได้ตามสบาย จะใช้นานเพียงใดก็ได้”

“ขอบคุณเจ้าค่ะ”

บอกแล้ว นางก็กวาดตามองและเลือกได้ห้องหนึ่ง เท้าเดินตรงไปยังห้องนั้น

เยี่ยววันก้าวเข้าไปในห้องอ่านหยกและปิดประตูลง ห้องนี้ไม่กว้างนัก มีเพียงโต๊ะไม้หนึ่งตัว เก้าอี้สองตัว และค้ายกลเก็บเสียงที่สลักอยู่บนผนังทั้งสี่ด้าน ทันที่ที่ประตูปิดลง แสงจากอักษรโบราณก็สว่างขึ้น ทำให้เสียงภายนอกเงียบหายไปในพริบตา

“ห้องนี้ดีจริงๆ เจ้าค่ะ” ซิงซิงกล่าวพลางกระโดดลงจากไหล่ของเยี่ยววัน อวีเออร์ก็บินไปเกาะอยู่บนโต๊ะ

เยี่ยววันหยิบแผ่นหยกสีเขียวแผ่นแรกขึ้นมา ก่อนส่งปราณเข้าไป ทันใดนั้นแผ่นที่เสมือนจริงก็ลอยขึ้นเหนือโต๊ะไม้

ยอดเขาหลายสิบแห่งผุดขึ้นราวกับของจริง เมฆสีขาวลอยวนอยู่ระหว่างยอดเขา แม่น้ำและป่าไม้ปรากฏอย่างละเอียด ตัวอักษรสีทองค่อยๆ ปรากฏขึ้น

ดาวชิงวีน[†]

พื้นที่ภูเขาคิดเป็นเจ็ดส่วนของทั้งดวงดาว

ยอดเขาที่สูงเกินชั้นเมฆ มีจำนวนยี่สิบเก้ายอด

เห็นรายละเอียดแล้ว เยี่ยววินต้องถอนหายใจออกมา จำนวนยอดเขายี่สิบเก้าแห่งนี้เกินความคาดหมายของนางจริงๆ

“มากเกินไปเชียว” นางเข้าใจทันทีว่า หากไม่มีข่าวสารนี้ ไม่ทราบว่าจะใช้เวลากี่ปีจึงจะทราบแน่ชัด

แผนที่ค่อยๆ ขยายเข้าไปยังบริเวณหนึ่ง ยอดเขาราวสิบห้าแห่งถูกทำเครื่องหมายสีทองไว้ ข้อความอีกแถวหนึ่งปรากฏขึ้น

ยอดเขาซึ่งเคยมีผู้พบหยาดน้ำค้างพิเศษ

เยี่ยววินเลิกคิ้ว

“ลิป้าแห่ง” นางพื้มพ้าออกมาและอ่านต่อ

ตลอดหนึ่งหมื่นสองพันปีที่ผ่านมา ผู้ฝึกตนพบหยาดน้ำค้างพิเศษบนยอดเขา
ทั้งสิ้นลิป้าแห่ง

หากไม่สามารถระบุดยอดเขาเมฆแรกได้ ผู้ฝึกตนส่วนใหญ่จะเลือกสำรวจยอด
เขาเหล่านี้ก่อน

เยี่ยกวินพยักหน้า อย่างน้อยก็ช่วยลดขอบเขตลงได้มาก นางส่งปราณเข้าสู่
แผ่นหยกแผ่นที่สอง ครั่งนี้ ภาพสัตว์อสูรนับสิบชนิดปรากฏขึ้น

อินทรีวายุเมฆ

อสรพิษหมันต์ขาว

คางคาวเมฆทมิฬ

วานรบินพา

รวมถึงพืชประหลาดที่สามารถดูดกลืนลมปราณของผู้ฝึกตน

เยี่ยกวินอ่านอย่างละเอียดอยู่พักใหญ่ก็พบว่าสัตว์อสูรส่วนใหญ่มีระดับเพียง
เซียนทองอมตะขั้นหนึ่งถึงสี่ มีเพียงไม่กี่ชนิดที่ถึงขั้นห้า

“ไม่ยาก เพียงเซียนทองอมตะขั้นห้า”

เยื่อ^๑อิน^๒หิ^๓บ^๔แผ^๕น^๖ห^๗ย^๘ก^๙แผ^{๑๐}น^{๑๑}ส^{๑๒}ด^{๑๓}ท^{๑๔}าย^{๑๕}ขี^{๑๖}น^{๑๗}มา^{๑๘} แผ^{๑๙}น^{๒๐}นี้^{๒๑}มี^{๒๒}บ^{๒๓}ั^{๒๔}น^{๒๕}ท^{๒๖}ี^{๒๗}ก^{๒๘}ของ^{๒๙}ผ^{๓๐}ู^{๓๑}ล^{๓๒}ำ^{๓๓}ร^{๓๔}ว^{๓๕}จ^{๓๖}ร^{๓๗}น^{๓๘}ก^{๓๙}อน^{๔๐}
เร^{๔๑}ียง^{๔๒}ต^{๔๓}อ^{๔๔}ก^{๔๕}ัน^{๔๖}ห^{๔๗}ล^{๔๘}าย^{๔๙}ล^{๕๐}ิ^{๕๑}บ^{๕๒}บ^{๕๓} น^{๕๔}าง^{๕๕}เร^{๕๖}ิม^{๕๗}อา^{๕๘}น^{๕๙}

ข้าขึ้นสู่ยอดเขาที่สูงที่สุดของดาวชิงอิวัน รออยู่สามวันสามคืน แต่ไม่พบสิ่งใด
ข้าตามข่าวของคนรุ่นก่อน ไปยังยอดเขาเมฆแรกที่พวกเขารบไว้ แต่ไม่พบ
แม่แต่หยดน้ำค้างธรรมดา

ข้าเปลี่ยนยอดเขาไปถึงสิบแห่ง จึงพบหยาดน้ำค้างพิเศษเพียงหยดเดียว

เยื่อวันเริ่มขมวดคิ้ว บันทึกลงเหล่านี้แทบไม่มีใครกล่าวตรงกัน ยิ่งอ่าน นางยิ่งรู้สึกขัดแย้ง จนกระทั่งมาถึงบันทึกฉบับสุดท้าย บันทึกนี้ไม่มีชื่อผู้เขียน ไม่มีระดับปรมาณ มีเพียงคำพูดสามแถว

ผู้คนล้วนคิดว่ายอดเขาเมฆแรก คือชื่อของภูเขาลูกหนึ่ง

แท้จริงแล้ว...ยอดเขาเมฆแรก มีชื่อของภูเขา

หากเป็นชื่อของ... รุ่งอรุณแรก

เยี่ยอวันนึ่งจัน นางอ่านประโยคทั้งสามซ้ำอีกครั้ง แล้วอีกครั้ง แววดาค่อยๆ เปลี่ยนเป็นครุ่นคิด

“มิใช่ชื่อของภูเขา...แต่เป็นชื่อของรุ่งอรุณแรก”

ข้อความนี้ทำให้บันทึกทั้งหมดที่นางอ่านมาก่อนหน้ามีความหมายชัดเจน เยี่ยอวันเรียงคำพูดที่เห็นใหม่

ยอดเขาเมฆแรก เป็นชื่อของ...รุ่งอรุณแรก

ข้าขึ้นสู่ยอดเขาที่สูงที่สุดของดาวชิงอวัน รออยู่สามวันสามคืน แต่ไม่พบสิ่งใด

ข้าตามข่าวของคนรุ่นก่อน ไปยังยอดเขาเมฆแรกที่พวกเขาระบุไว้ แต่ไม่พบ แม้แต่หยดน้ำค้างธรรมดา

ข้าเปลี่ยนยอดเขาไปถึงสิบแห่ง จึงพบหยดน้ำค้างพิเศษเพียงหยดเดียว

เมื่อเรียงตามนี้แล้ว นางจึงเห็นเค้าความจริงประการหนึ่งนั่นคือ หากยอดเขาเมฆแรกมิใช่ชื่อของภูเขา แต่เป็นชื่อของรุ่งอรุณ เช่นนั้น สิ่งที่เปลี่ยนทุกเดือนย่อมมิใช่ภูเขา หากเป็นตำแหน่งของดวงอาทิตย์ และเพราะดวงอาทิตย์เคลื่อนเปลี่ยนตำแหน่งเพียงเล็กน้อยในแต่ละเดือน ยอดเขาที่รับแสงแรกก่อนผู้อื่นจึงเปลี่ยนไปด้วย

ยอดเขายี่สิบเก้าแห่งนั้น มิใช่ทุกแห่งจะสามารถรับแสงแรกได้ ตลอดหนึ่ง
หมื่นสองพันปี มีเพียงสิบห้าแห่งที่เคยเกิดหยาดน้ำค้างแรกกำเนิด นั่น
หมายความว่า...มีเพียงยอดเขาสิบห้าแห่งเท่านั้น ที่เคยเป็น ‘ยอดเขาเมฆ
แรก’

ปัญหาของนางคือ การขึ้นของพระอาทิตย์เหนือยอดเขาเหล่านี้มีลักษณะ
อย่างไร หากทราบลักษณะย่อมพอจะคาดเดาถึงยอดเขาเมฆแรกได้

เยี่ยววินมองแผนที่อีกครั้ง สายตาหยุดอยู่บนยอดเขาทั้งสิบห้าแห่งที่ละลูก
“หากเป็นเช่นนี้ ผู้ที่ต้องการหยาดน้ำค้างแรกกำเนิด สิ่งแรกที่ควรศึกษามีใช้
ภูเขา...หากเป็นดวงอาทิตย์”

นึกได้เช่นนี้แล้ว เยี่ยววินต้องนั่งอึ้ง ปัญหาที่สองของนางคือ จะมีผู้ใดศึกษา
เรื่องการขึ้นของดวงอาทิตย์หรือไม่ และหอข่าวสารนี้จะมีข่าวสารเรื่องนี้
หรือไม่ หากไม่มีข่าวสาร นางจะทำอย่างไร

“ซิงซิง อวีเออร์ รออยู่ในห้องนี้ก่อน ข้าจะไปถามหาข่าวสารบางอย่างจากหอ
ข่าวสารนี้”

“เจ้าคะ/ขอรับ”

เยี่ยววินเปิดประตูและเดินออกจากห้องอ่านหยก

ภายในหอข่าวสารยังคงมีผู้คนเดินเข้าออกไม่ขาดสาย ผู้ฝึกตนจำนวนหนึ่ง กำลังเลือกซื้อแผ่นหยกข่าวสาร ขณะที่บางคนยืนถกเถียงกันถึงเส้นทางเข้าสู่ดวงดาวร่างแห่งหนึ่ง

หญิงอาภรณ์ม่วงผู้ดูแลหอข่าวสารเห็นเยื่อวินเดินกลับออกมา ก็ยิ้ม “แม่นางน้อย อ่านจบแล้วหรือ”

“ยังเจ้าคะ แต่ข้ามีเรื่องหนึ่งอยากสอบถาม”

“เชิญ”

เยื่อวินครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ย “หอข่าวสารของท่านมีบันทึกเกี่ยวกับการขึ้นของดวงอาทิตย์ที่นครชิงอวินหรือไม่”

หญิงอาภรณ์ม่วงชะงักไป “การขึ้นของดวงอาทิตย์?”

“ใช่เจ้าคะ”

นางมีสีหน้าครุ่นคิด ครู่หนึ่งก็พยักหน้า “พอมิ เจ้าถามหาเรื่องแปลกจริงๆ รอสักครู”

หญิงอาภรณ์ม่วงหมุนกายเดินเข้าไปยังด้านในของหอข่าวสาร ครู่หนึ่งนางก็อุ้มหีบไม้สีดำใบหนึ่งกลับออกมา นางวางหีบลงบนโต๊ะและเปิดฝาหีบออก ภายในมีแผ่นหยกห้าแผ่น

“ข่าวสารพวกนี้ แทบไม่มีใครสนใจ” นางบอกและหยิบแผ่นหยกแผ่นหนึ่งขึ้นมา

“นี่คือบันทึการโคจรของดวงอาทิตย์เหนือดาวซิงอรินในรอบหนึ่งพันสองร้อยปี”

เยี่ยอรินเบิกตากว้างอย่างประหลาดใจ ถ้ามีบันทึกไว้เพียงไม่กี่ปี นางคงไม่แปลกใจ แต่นี่กลับบันทึกต่อเนื่องยาวนานถึงหนึ่งพันสองร้อยปี เช่นนี้ ย่อมเพียงพอจะมองเห็นกฎเกณฑ์การเคลื่อนที่ของดวงอาทิตย์ได้

“มีผู้บันทึกไว้ด้วยหรือเจ้าคะ”

หญิงอาภรณ์ม่วงพยักหน้า “มิใช่ผู้ฝึกตนทั่วไป แต่เป็นนักพยากรณ์ดารานักพยากรณ์ดาราคะศึกษาการเคลื่อนที่ของดวงดาว ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และกฎแห่งฟ้าดิน พวกเขามันทึกลึกลับเหล่านี้ไว้ทุกวัน ทุกเดือน และทุกปี แม้ผู้ฝึกตนส่วนใหญ่จะเห็นว่าเรื่องราวเหล่านี้ไร้ประโยชน์ แต่สำหรับผู้ที่ต้องการศึกษากฎของฟ้าดิน มันกลับล้ำค่าอย่างยิ่ง”

เยี่ยอรินรู้สึกตื่นเต้นจริงๆ

“เพียงแต่นี้มิใช่ข่าวสารทั่วไป เจ้าต้องจ่ายยี่สิบผลึกดารากลาง”

เยี่ยอรินชะงักไปเล็กน้อย ราคานี้สูงกว่าข่าวสารก่อนหน้านี้หลายเท่า แต่เมื่อคิดถึงคุณค่าของมัน นางก็หยิบผลึกดารากลางยี่สิบก้อนวางลงบนโต๊ะ

บทที่ 2 ยอดเขาเมฆขาว

หญิงอาภรณ์ม่วงยิ้ม ก่อนยื่นส่งแผ่นหยกทั้งห้าแผ่นให้นาง “หวังว่าข่าวสารนี้จะเป็นประโยชน์กับเจ้า”

เยี่ยวันรับแผ่นหยกมา “ขอบคุณเจ้าค่ะ”

เยี่ยวันกลับเข้าสู่ห้องอ่านหยกอีกครั้ง

“พี่สาวเยี่ย ได้ข่าวสารแล้วหรือเจ้าค่ะ” ซิงชิงถามขึ้นทันที

“ได้แล้ว” นางตอบก่อนจะนั่งลง วางแผ่นหยกทั้งห้าแผ่นเรียงไว้ตรงหน้า แผ่นหยกทั้งห้าแบ่งบันที่กออกเป็นห้าช่วง ช่วงละสองร้อยสี่สิบปี รวมเป็นหนึ่งพันสองร้อยปี

นางส่งปราณเข้าสู่แผ่นหยกแสงสีทองสายหนึ่งลอยออกจากแผ่นหยก ก่อนค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นท่อนฟ้าจำลองเหนือโต๊ะไม้ ดวงอาทิตย์สีทองลอยเด่น

อยู่เหนือเส้นขอบฟ้า เบื้องล่างคือภาพจำลองของดาวซิงอิวัน ตัวอักษร
โบราณปรากฏขึ้นที่ละแถว

บันทึกการโคจรของดวงอาทิตย์เหนือดาวซิงอิวัน

หนึ่งพันสองร้อยปี

รวบรวมโดยหอพยากรณ์ดาราศาสตร์แห่งดาวซิงอิวัน

เยื่อวันเพ่งมอง ดวงอาทิตย์ค่อยๆ เคลื่อนผ่านท้องฟ้า จากนั้นภาพทั้งภาพก็
เปลี่ยนเป็นเดือนถัดไป ตำแหน่งที่ดวงอาทิตย์ขึ้นต่างออกไปเล็กน้อย จากนั้น
ก็เดือนที่สาม เดือนที่สี่ เดือนที่ห้า ภาพทั้งหมดดำเนินไปอย่างรวดเร็ว ไม่นาน
เยื่อวันก็สังเกตเห็นบางสิ่ง

นางหยิบแผ่นหยกแผ่นที่ของยอดเขาทั้งสิบห้าแห่งขึ้นมาเปิดพร้อมกัน

ภาพภูเขาลอยอยู่ด้านหนึ่ง ภาพการโคจรของดวงอาทิตย์อยู่อีกด้านหนึ่ง นาง
เริ่มเปรียบเทียบที่ละเดือน เดือนหนึ่ง เดือนสอง เดือนสาม ไปเรื่อยๆ

ผ่านไปราวครึ่งชั่ววาม ดวงตาของเยื่อวันก็ทอประกายวูบ แผ่นหยกแผ่น
แรกที่นางเปิดดูเป็นช่วงแรกของหนึ่งพันสองร้อย นางหยิบแผ่นหยกแผ่นที่
สองมาเปิดดู และเปรียบเทียบที่ละเดือนเหมือนแผ่นแรก จากนั้นหยิบแผ่นที่
สาม แผ่นที่สี่ และแผ่นที่ห้า มาทำเช่นเดียวกัน

“เป็นเช่นนี้เอง” นางเอ๋และยี่มออกมา

“ท่านแม่พบแล้วหรือขอรับ” อวีเออร์ถามขึ้น

เยี่ยววินใช้นิ้วแตะภาพจำลองของยอดเขาทั้งสิบห้าแห่ง “คนก่อนหน้าทุกคน
ผิติดตั้งแต่ต้น ดังนั้น พวกมันจึงหาหายาดน้ำค้างแรกกำเนิดไม่พบ หรือพบได้
น้อยมากเพราะมาถึงช้าเกินไป”

ชิงชิงกับอวีเออร์มองหน้ากัน

“ผิติดหรือเจ้าคะ”

“ใช่” เยี่ยววินพยักหน้า “ทุกคนคิดว่าหายาดน้ำค้างแรกกำเนิดจะปรากฏบน
ยอดเขาที่รับแสงอาทิตย์ก่อน”

นางสายหน้า “แต่จากการเปรียบเทียบบันทึกการขึ้นของดวงอาทิตย์ในรอบ
หนึ่งพันสองร้อยปี มันไม่ใช่เช่นนั้นเลย”

ชิงชิงเบิกตากว้าง “แล้วมันปรากฏที่ใดเจ้าคะ”

เยี่ยววินลากนิ้วผ่านเส้นทางของดวงอาทิตย์ “ทุกครั้งที่รุ่งอรุณแรกของเดือน
มาถึง ดวงอาทิตย์จะสาดแสงกระทบยอดเขาหลายแห่งพร้อมกัน แต่จะมี
เพียงแห่งเดียวที่ได้รับแสงแรกในมุมที่สมบูรณ์ที่สุด”

อวีเออร์กะพริบตา “แสงแรกยังมีสมบูรณ์กับไม่สมบูรณ์ด้วยหรือขอรับ”

เยี่ยอวีนยิ้มบาง “มี ดวงอาทิตย์มิได้ขึ้นเป็นเส้นตรง เมื่อแสงลอดผ่านชั้นเมฆ และแนวภูเขา มุมตกกระทบจะเปลี่ยนไปทุกเดือน ยอดเขาที่ได้รับแสงก่อนที่สุด มิใช่ยอดเขาที่ได้รับแสงบริสุทธิ์ที่สุด ส่วนหยาดน้ำค้างแรกกำเเนิด...”

นางเว็นจิงหวะ ก่อนกล่าวอย่างมั่นใจ “...มันมิได้ถือกำเนิดเพราะแสงแรก แต่ถือกำเนิดจากแสงแรกที่สมบูรณ์ที่สุด เพราะแสงแรกสายนั้นมิได้ถูกยอดเขาอื่น เมฆหมอก หรือกระแสลมหักเห จึงยังคงความบริสุทธิ์ของพลังฟ้าดินไว้อย่างสมบูรณ์”

ไท่อี้หัวเราะออกมา “ฮา ฮ่า ฮ่า...เล็กน้อย เจ้าใช้เพียงตำรา แผนที่ และการสังเกต ก็สามารถเห็นสิ่งที่ผู้คนหนึ่งหมื่นกว่าปีมองข้าม”

มั่วฉินกล่าวเสริมด้วยน้ำเสียงชื่นชม “เช่นนี้...อีกสองวันข้างหน้า รุ่งอรุณนั้น เจ้าก็ไม่ต้องปิ่นยอดเขาทั้งสิบห้าแห่งแล้ว”

เยี่ยอวีนพยักหน้า เก็บแผ่นหยกทั้งห้าเข้าสู่มิติส่วนตัว ก่อนจะหลับตาลงเพื่อทบทวนข้อมูลทั้งหมดอีกครั้งในใจ

ดวงอาทิตย์...มุมของแสง...ยอดเขาทั้งสิบห้าแห่ง... เมื่อเชื่อมโยงทุกสิ่งเข้าด้วยกัน ภาพหนึ่งก็ค่อยๆ ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ นางลืมตาขึ้นอีกครั้ง พลังและลงบนแผนที่เสมือนจริง ภาพจำลองของดาวชิงอวีนค่อยๆ หมุนช้าๆ ยอดเขาทั้งสิบห้าแห่งเปล่งแสงสีทองขึ้นทีละแห่ง

“อีกสองวัน...” นางพิมพ์ “ดวงอาทิตย์จะขึ้นทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือมากกว่าเดิวก่อนเล็กน้อย เช่นนั้น ยอดเขาที่รับแสงแรกอันสมบูรณ์ที่สุด...สมควรเป็นยอดเขาแห่งนี้”

ปลายนิ้วของนางหยุดลงบนยอดเขาสูงหนึ่ง ตัวอักษรสีทองพลันปรากฏขึ้นเหนือยอดเขา

ยอดเขาเมฆขาว

ไท่อี่เอ่ยออกมา “เล็กน้อย เจ้ามีเพียงข้อสันนิษฐาน ยังไม่ใช่คำตอบ”

“เจ้าคะ” เยี่ยววินพยักหน้า “ข้าจึงต้องไปพิสูจน์ด้วยตนเอง”

นางเก็บแผ่นหยกที่เป็นข่าวสารของยอดเขาเมฆแรกลงในมิตีสวนตัว ก่อนลุกขึ้นยืน “ไปกันเถิด”

ชิงชิงกับอวีเออร์บินมาเกาะไหล่ของนางคนละข้าง

เมื่อออกจากหอข่าวสาร เยี่ยววินจึงพบว่าดวงอาทิตย์เริ่มคล้อยลงทางตะวันตกแล้ว แสงอาทิตย์ยามบ่ายสาดส่องไปทั่วนครชิงอวิน ผู้คนยังคงเดินขวักไขว่เช่นเดิม นางเงยหน้ามองยอดเขาสูงเสียดฟ้าในทะเลเมฆ แม้จะอยู่ห่างออกไปหลายร้อยลี้ แต่ยอดเขาทั้งหลายยังคงมองเห็นได้

เยี่ยอวีนหยิบแผ่นหยกแผ่นที่ขึ้นมาอีกครั้ง เปรียบเทียบตำแหน่งกับแนว
เทือกเขาเบื้องหน้า ไม่นาน ก็ระบุตำแหน่งของยอดเขาเมฆขาวได้ มันอยู่ห่าง
จากนครชิงอวีนไปทางทิศตะวันออกประมาณหนึ่งร้อยลี้

“ไม่ไกลนัก...พวกเราจะไม่ใช้นาวาปราณ”

ชิงชิงเอียงศีรษะ “เพราะเหตุใดเจ้าคะ”

“ยอดเขาเมฆขาวอยู่ไม่ไกล หากใช้นาวาปราณจะสะดุดตาเกินไป ทั้งหาก
พี่สาวเดินไปเอง จะได้สำรวจสภาพแวดล้อมระหว่างทาง และสังเกตทิศทาง
ของแสงอาทิตย์ไปพร้อมกันด้วย”

ชิงชิงกับอวีเออร์พยักหน้าเห็นด้วย

เยี่ยอวีนออกจากนครชิงอวีน มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออก ยิ่งห่างจากนคร
ผู้คนก็ยิ่งบางตา ถนนหินเรียบค่อยๆ เปลี่ยนเป็นทางดิน ก่อนเปลี่ยนเป็น
เส้นทางเล็กที่ทอดผ่านป่าเขียวชอุ่มที่เชิงเขา

เยี่ยอวีนไม่ได้เร่งฝีเท้า นางเดินช้ากว่าปกติ สายตาคอยกวาดมองภูมิประเทศ
ทั้งสองข้างทางเป็นระยะ

ชิงชิงเอียงศีรษะอย่างสงสัย “พี่สาวเอ๋ย พวกเราไม่รีบหรือเจ้าคะ”

“ไม่รีบ” เยี่ยมวันสายหน้า “การสำรวจ หากเอาแต่รีบไปถึงจุดหมาย ย่อมพลาดรายละเอียดระหว่างทาง”

นางยกมือชี้ไปยังแนวเขาเบื้องหน้า “เจ้าคูลี”

ซึ่งซิงกับอวีเออร์มองตาม แนวเทือกเขาทอดตัวจากเหนือจรดใต้ ราวกับกำแพงยักษ์กั้นแผ่นดินเอาไว้ หุบเขาหลายแห่งเชื่อมต่อกันอย่างเป็นธรรมชาติ ลำน้ำสายเล็กไหลผ่านระหว่างซอกเขา ก่อนจะรวมเป็นแม่น้ำใหญ่

เยี่ยมวันหยิบแผ่นหยกแผ่นที่ออกมา เปรียบเทียบกับภูมิประเทศตรงหน้า

“ตรงกันทุกประการ” นางเอ่ยออกมา

ระหว่างทาง นางหยุดเป็นระยะเพื่อจดตำแหน่งของลำธาร แนวหน้าผา ทิศทางลม และการเคลื่อนไหวตัวของหมู่เมฆ กระทั่งซิงซิงเริ่มอดสงสัยไม่ได้

“สิ่งเหล่านี้เกี่ยวกับหยาดน้ำค้างแรกกำเนิดด้วยหรือเจ้าคะ”

เยี่ยมวันพยักหน้า “เกี่ยวสิ หยาดน้ำค้างเกิดจากลม ความชื้น อุณหภูมิ และแสงอาทิตย์ หากสิ่งใดสิ่งหนึ่งผิดไปเพียงเล็กน้อย ผลลัพธ์ก็ย่อมเปลี่ยน”

ไต่ฮั่วเราะเบาๆ “เด็กน้อย เจ้ารอบคอบกว่าที่ข้าคาด”

เยี่ยมวันยิ้มก่อนจะเอ่ย “หากข้าคิดผิด ข้าก็เพียงเสียเวลา แต่หากไม่คิดเลย ข้าเสียโอกาส”

ก่อนอาทิตย์อัสดง เยื่อยอวันก็มาถึงเชิงเขาเมฆขาว เมื่อยืนอยู่เบื้องล่าง เยื่อยอวันจึงเข้าใจว่าทำไมยอดเขาแห่งนี้จึงได้ชื่อว่า ‘เมฆขาว’ เพราะยอดเขาทั้งลูกทะลุผ่านทะเลเมฆขึ้นไป เมฆสีขาวหนาที่บโอบล้อมภูเขาไว้ตั้งแต่เชิงเขาจนถึงกึ่งกลางเขา มองจากเบื้องล่าง รวากับภูเขาทั้งลูกกำลังลอยอยู่บนทะเลเมฆ

เยื่อยอวันใช้ท่องดาราอนัตตาเคลื่อนตัวไปตามไหล่เขา แม้ไม่ได้เร่งความเร็วจนถึงขีดสุด แต่ก็รวดเร็วกว่าการเดินเท้าหลายเท่าเพื่อวนรอบภูเขาหนึ่งรอบ ทุกกระยะร้อยจั้ง นางจะหยุดครั้งหนึ่งเพื่อบันทึกทิศทางลม ความชื้น ความหนาของเมฆ มุมที่แสงอาทิตย์ยามบ่ายตกกระทบยอดเขา กระแสลมที่ไหลย้อนกลับจากหุบเขา

เมื่อครบรอบ นางจึงหยิบแผ่นหยกแผ่นที่ขึ้นมาอีกครั้ง มองดูภาพยอดเขาเมฆขาวในแผนที่กับภาพตรงหน้า ไม่นาน รอยยิ้มก็ปรากฏบนใบหน้า “ตรงกัน”

อวีเออร์ออกปากถาม “ตรงกับอะไรขอรับ”

“ตรงกับการคำนวณของแม่ หากไม่มีสิ่งใดผิดพลาด รุ่งอรุณแรกของอีกสองวันข้างหน้า...”

นางลากปลายนิ้วไปยังลานหินเล็กๆ ซึ่งยื่นออกจากหน้าผา ลานหินแห่งนั้นกว้างเพียงสิบกว่าจั้ง มีต้นสนโบราณสามต้นเรียงกันอยู่ด้านหนึ่ง ไม่ได้บดบังแสงจากดวงอาทิตย์ เบื้องหน้าคือเหวลึก เบื้องบนเปิดโล่งไร้เงาภูเขาบดบัง

บทที่ 3 หยาดน้ำค้างแรกกำเนิด

“...แสงแรกอันสมบูรณ์ที่สุดสมควรตกกระทบบที่ลานหินแห่งนี้ และหยาดน้ำค้างแรกกำเนิดก็ควรถือกำเนิด ณ จุดนั้นเช่นกัน”

เยี่ยอวินเก็บแผ่นหยกแผ่นที่ลงในมิติส่วนตัว ก่อนเงยหน้ามองลานหินที่ยื่นออกจากหน้าผาอีกครั้ง “ขึ้นไปกันเถิด”

กล่าวจบ นางก็ใช้ทองคำร่อนดตาเคลื่อนตัวขึ้นตามหน้าผาอย่างรวดเร็ว ร่างของนางราวกับล่องลอยไปตามสายลม ซิงซิงและอวีเออร์บินตามนางอยู่ทั้งสองข้าง ไม่นานทั้งสามก็มาถึงลานหินนั้น

เมื่อมายืนอยู่บนลานหินจริง เยี่ยอวินจึงพบว่ามันกว้างกว่าที่มองจากระยะไกล พื้นหินสีขาวอมเทาเรียบสนิท ราวกับถูกขัดเกลามาหลายหมื่นปี รอบด้านมีเพียงสนโบราณสามต้นยืนเรียงอยู่ด้านหนึ่ง ลมจากทะเลเมฆพัดผ่านตลอดเวลา เบื้องหน้าคือเหวลึกนับพันจั้ง เหนือศีรษะคือท้องฟ้ากว้างไร้สิ่งบดบัง

เยี่ยอวีนเดินสำรวจลานหิน บางครั้งนางก็คุกเข่าลงใช้ปลายนิ้วสัมผัสพื้นหิน บางครั้งก็เงยหน้ามองหมู่เมฆ บางครั้งก็หลับตาเพื่อรับรู้ทิศทางของสายลม ผ่านไปราวหนึ่งเคอ นางจึงหยิบกระดาดและพู่กันออกมา วาดภาพลานหิน ทั้งผืนอย่างละเอียด ตำแหน่งของต้นสน รอยแยกของพื้นหิน แนวลมที่พัดผ่าน รวมถึงทิศทางที่แสงอาทิตย์จะส่องเข้ามา

ชิงชิงที่มองอยู่พักใหญ่อดถามไม่ได้ “พี่สาวเยี่ย ท่านกำลังหาอะไรหรือเจ้าคะ”

เยี่ยอวีนใช้ปลายพู่กันแตะลงบนรอยเว้าเล็กๆ แห่งหนึ่งของพื้นหิน “หาจุดที่หยาดน้ำค้างจะรวมตัว”

“น้ำค้างไม่ได้เกิดทั่วลานหินหรือเจ้าคะ”

เยี่ยอวีนส่ายหน้า “น้ำค้างธรรมดาอาจเป็นเช่นนั้น แต่หยาดน้ำค้างแรกกำเนิดเป็นวัตุวิญญาน ย่อมไม่อาจถือกำเนิดอย่างไร้ระเบียบ”

นางลุกขึ้น เดินไปยังอีกมุมหนึ่งของลานหิน สายตากวาดผ่านพื้นหินอย่างละเอียด “เจ้าดูพื้นหินแห่งนี้”

ชิงชิงกับอวีเออร์รีบไปตามมา

พื้นหินบริเวณนี้มีรอยเว้าเล็กๆ จำนวนมาก กระจายอยู่เป็นหย่อมๆ หากไม่สังเกตอย่างละเอียด แทบไม่มีผู้ใดมองเห็น

เยี่ยอวีนใช้นิ้วลูบรอยเว้าเหล่านั้น “เมื่อคืนมีหมอก เช้าวันนี้มีน้ำค้างธรรมดา แม้บัดนี้น้ำค้างจะระเหยไปแล้ว แต่คราบแร่ธาตุอันละเอียดที่หลงเหลืออยู่บนพื้นหินยังคงมองเห็นได้”

อวีเออร์กะพริบตาปริบๆ “เซ่นนั้นน้ำค้างก็เคยมารวมตรงนี้หรือขอรับ”

“ใช่” เยี่ยอวีนพยักหน้า “ธรรมชาติจะเลือกเส้นทางเดิมเสมอ หากไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลง”

นางสำรวจต่อ ครู่หนึ่งจึงมาหยุดที่บริเวณกึ่งกลางลานหิน ตรงนั้นมีรอยเว้าตื้นๆ ลักษณะคล้ายกลีบดอกบัว กว้างเพียงครึ่งมือเท่านั้น หากไม่ได้ก้มมองอย่างละเอียด ก็แทบไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น

เยี่ยอวีนย่อตัวลง ไข้ปลายนิ้วสัมผัสพื้นหิน แล้วจึงยืมือออกมา “พบแล้ว”

มั่วฉินกล่าวขึ้นอย่างสนใจ “พบสิ่งใด”

“จุดกำเนิดเจ้าคะ” เยี่ยอวีนตอบ “หากข้าคำนวณไม่ผิด แสงแรกอันสมบูรณ์ที่สุดจะตกกระทบตรงนี้พอดี”

นางชี้ไปยังรอยเว้ารูปกลีบดอกบัว “เมื่อแสงแรก ลมแรก และลมปราณฟ้าดินบริสุทธิ์มาบรรจบกัน หยาดน้ำค้างแรกกำเนิดจะควบแน่นที่จุดนี้ จากขนาดของรอยเว้า การไหลของลม และปริมาณความชื้นที่ลมพัดพามา รวมตัว หากไม่มีสิ่งใดผิดพลาด หยาดน้ำค้างแรกกำเนิดที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้ง คงมีราวสิบกว่าหยดถึงยี่สิบหยด”

ซิงซิงเบิกตาโต “เพียงเท่านั้นเองหรือเจ้าคะ เหตุใดจึงน้อยนัก”

เยี่ยวอินยิ้มบาง “เพียงเท่านั้น แต่ทุกหยดล้วนเป็นสมบัติแห่งฟ้าดิน”

นางล้วงมือเข้าไปในมิติส่วนตัว หยิบขวดหยกออกมาใบหนึ่ง “เพียงหนึ่งขวดหยกก็พอแล้ว... คืนนี้พวกเราไปนอนพักผ่อนในเมือง แต่คืนที่สองพวกเราจะมากักที่ลานหินแห่งนี้ เพื่อรอเก็บหยาดน้ำค้างแรกกำเนิดในเช้าวันรุ่งขึ้น”

ซิงซิงรีบเอ่ยขึ้นทันที “เช่นนั้นพวกเราจะได้กินของอร่อยสินะเจ้าคะ”

อวีเออร์รีบพยักหน้า “คราออกจากหอข่าวสาร ข้าเห็นร้านเนื้ออย่างระหวางทางด้วยขอรับ”

เยี่ยวอินหัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้ “พวกเจ้าสองตัวนี่ คิดเรื่องอื่นบ้างก็ได้ นะ”

หากซิงซิงกับอวีเออร์ไม่ได้สนใจแล้ว ยามนี้ในใจของพวกมันกำลังผันถึงอาหารและขนมหวานเต็มโต๊ะ

หลังกลับจากยอดเขาเมฆขาว เยี่ยวอินใช้เวลาที่เหลือของวันนั้นและวันรุ่งขึ้นเดินเที่ยวทั่วนครชิงอวีน ชื่อของจำเป็นสำหรับการเดินทาง และฟังข่าวสารของเทือกเขาโดยรอบเพิ่มเติมจากผู้คนในโรงเตี๊ยม เพื่อยืนยันข้อมูลให้

คำนวณไว้ ทุกเรื่องราวล้วนไม่ต่างจากที่หอข่าวสารบันทึก เมื่ออาทิตย์ลับ
ขอบฟ้าของวันที่สอง เยี่ยววินก็ออกจากรนครชิงฮวัน

ท้องฟ้าค่อยๆ เปลี่ยนจากสีทองเป็นสีครามเข้ม ดวงดาวนับไม่ถ้วนปรากฏขึ้น
เหนือศีรษะ

ชิงชิงที่เกาะอยู่ที่ไหล่ข้างหนึ่งของนางเอ๋อขึ้น “คืนนี้พวกเราจะนอนบนยอด
เขาจริงๆ หรือเจ้าคะ”

“ใช่” เยี่ยววินพยักหน้า “รุ่งอรุณแรกของเดือนอยู่เพียงอีกไม่กี่ชั่วยาม หาก
ออกเดินทางตอนเช้า อาจไม่ทันเวลา”

อวีเออร์กางปีกอย่างตื่นเต้น “ข้าไม่เคยนอนบนภูเขาสูงเช่นนี้มาก่อนเลย
ขอรับ”

ไม่นาน ทั้งสามก็มาถึงลานหินเดิม คำคืนนี้ ทะเลเมฆดุจดั่งมากกว่าวันก่อน
หลายเท่า แสงจันทร์สีเงินสาดส่องลงบนผืนเมฆจนดูราวมหาสมุทรสีขาวไร้
ขอบเขต ลมกลางคืนแม้จะหนาวเย็นแต่ด้วยปราณธาตุไฟของเยี่ยววิน นาง
จึงไม่รู้สึกรหนาว ชิงชิงและอวีเออร์ที่เป็นวิหคธาตุไฟก็ไม่หนาวเช่นกัน

เยี่ยววินหยิบเสื้อผืนหนึ่งออกมาปูบนลานหิน กอนวางขวดหยกไวใกล้ตัว
จากนั้นจึงนั่งขัดสมาธิ หลับตาปรับลมหายใจให้สงบนิ่ง ชิงชิงและอวีเออร์พา
กันไปเกาะอยู่บนกิ่งสน มองทิวทัศน์ยามราตรีของยอดเขาแห่งนี้

ไถ่พิณน้อยขึ้น “เด็กลน้อย...เจ้ารู้หรือไม่ เหตุใดผู้ฝึกตนจำนวนมากจึงไม่อาจพบหยาดน้ำค้างแรกกำเนิด”

เยี่ยอวินลืมนดาขึ้น “เพราะเหตุใดเจ้าคะ”

“เพราะพวกมันรีบร้อนเกินไป ผู้ฝึกตนส่วนใหญ่มองสมบัติเป็นเพียงสิ่งของ แต่ไม่เคยมองว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของฟ้าดิน พวกมันจึงค้นหาสมบัติ...แต่ไม่เคยเรียนรู้ธรรมชาติ”

เยี่ยอวินพยักหน้าเห็นด้วย

กาลเวลาค่อยๆ เคลื่อนผ่าน รอบด้านเงียบสงบ ดวงดาวบนท้องฟ้าเคลื่อนที่อย่างช้าๆ ลมกลางคืนค่อยๆ เบาลง ทะเลเมฆเริ่มนิ่งสงบ จนกระทั่งขอบฟ้าด้านทิศตะวันออกเริ่มมีแสงสีเงินอ่อนๆ ปรากฏ

เยี่ยอวินลืมนดาทันที สายตาจับจ้องเพียงรอยเว้ารูปกลีบดอกบัวกลางลานหินไม่กี่อึดใจแสงแรกของรุ่งอรุณค่อยๆ ส่องทะลุทะเลเมฆ มิใช่กระทบยอดเขาทั้งหมด ตรงกับที่เยี่ยอวินคำนวณไว้

ลำแสงสีทองสายแรกทอดผ่านช่องว่างระหว่างยอดเขาสองลูก ก่อนตกลงบนรอยเว้ารูปกลีบดอกบัวพอดี

จบ

ลมปราณฟ้าดินทั่วบริเวณพลันสั่นสะเทือน ละอองหมอกสีขาวมากมายลอย
เข้ามารวมกันเหนือรอยเว้านั้น ไม่กี่อึดใจถัดมา หยดน้ำสีใสดูจลลิกแกว่หยด
หนึ่งก็ค่อยๆ ควบแน่นขึ้น

หนึ่งหยด

สองหยด

ห้าหยด

ไม่นาน รอยเว้าทั้งหมดก็มีหยาดน้ำค้างใสบริสุทธิ์ควบแน่นอยู่ราวสิบหกหยด
ทุกหยดเปล่งประกายสีรุ้งงดงามอยู่ภายในราวกับมีลำแสงของรุ้งอรุณ
โหลเวียนไม่สิ้นสุด

เยี่ยววินยิ้มออกมา “ข้าคำนวณไม่ผิดจริงๆ”

นางหยิบขุดหยกขึ้นมา โคจรปราณวาริธาตุทั่วร่าง ก่อนจะส่งปราณออกไป
ประคองหยาดน้ำค้างทั้งสิบหกหยดให้ลอยขึ้นและไหลลงในขุดหยก

ทันทีที่หยาดสุดท้ายเข้าสู่ขุด แสงของรุ้งอรุณก็สว่างเต็มผืนฟ้าราวกับฟ้าดิน
ได้มอบของขวัญแก่ผู้ที่อดทนเฝ้ารอและเข้าใจธรรมชาติอย่างแท้จริง

เยี่ยววินปิดขุดหยกและเก็บเข้าสู่มิติส่วนตัวทันที

“หยาดน้ำค้างแรกกำเนิด...ได้มาแล้ว ต่อไปย่อมเป็นผลดาราจันทร์ พวกเรา
ออกเดินทางกันเถิด ดาราหมันต์คือเป้าหมายต่อไป”

เยื่อวินกวาดตามองลานหินไปรอบๆ ครั้งหนึ่ง แสงอรุณยามเช้าค่อยๆ สาดส่องทั่วทะเลเมฆ หยาดน้ำค้างธรรมดาที่กระจายอยู่บนใบสนทอประกายระยิบ นางรู้สึกรากับว่าสถานที่แห่งนี้กำลังโบกมืออำลานาง เยื่อวินประสานมือคำนับให้กับลานหินแห่งนี้

“ขอบคุณที่เมตตาข้าเจ้าค่ะ”

แม้จะไม่มีผู้ใดอยู่ตรงหน้า แต่นางกลับรู้สึกว้าฝาดินแห่งนี้ตอบรับการคำนับของนางแล้ว

ซึ่งตรงกับอวีเออร์รับทำตาม ต่างก้มศีรษะคำนับลานหินเช่นเดียวกัน

“ขอบคุณเจ้าค่ะ”

“ขอบคุณขอรับ”

เยื่อวินยิ้มออกมา ก่อนหันหน้าให้กับพื้นที่โล่งริมหน้าผา นางโบกมือครั้งหนึ่ง ลำแสงสีเงินสายหนึ่งพลันพุ่งออกจากมิติสวนตัว

บทที่ 4 ลีเดือนที่เดินทาง

วูป!

แสงสีเงินหมุนวนกลางอากาศ ก่อนขยายใหญ่ขึ้นอย่างรวดเร็ว ไม่ก็้อึดใจ
นาวาปราณดาวโผนภักก็ปรากฏขึ้นเหนือหน้าผา ลำเรือสีขาวเงินสะท้อนแสง
อรุณจนเปล่งประกายดุจดารา ปีกนาวาทั้งสองข้างค่อยๆ กางออก อักขระ
ดวงดาวบนลำเรือส่องแสงเป็นระลอก

ชิงชิงร้องออกมาอย่างตื่นเต้น “ได้ขึ้นเรืออีกแล้ว!”

อวีเออร์กระพือปีก “คราวนี้พวกเราจะไปดาราเหม็นต์แล้ว!”

เยี่ยวีนหัวเราะเบาๆ ก่อนทะยานร่างขึ้นสู่นาวาปราณ ชิงชิงกับอวีเออร์บิน
ตามมา ทั้งหมดพากันเข้าไปในห้องควบคุม นางยกมือแตะลงบนผลึกควบคุม
กลางห้องบังคับ ปราณห้าธาตุค่อยๆ ไหลเข้าสู่ค่ายกล อักขระทั้งลำสว่างขึ้น
ทีละชั้น นาวาปราณลอยสูงขึ้นจากหน้าผาก่อนค่อยๆ หันหัวไปทางทิศเหนือ

เยี่ยอวีนหยิบแผ่นหยกแผ่นที่ทะเลดาราขึ้นมา เส้นทางสีทองสายหนึ่งทอดยาวจากดาวชิงอวีน ผ่านกลุ่มดวงดาวร่างหลายแห่ง ก่อนสิ้นสุดที่ดวงดาวสีขาวยเงินอันโดดเด่นเดียว ตัวอักษรโบราณค่อยๆ ปรากฏขึ้น

ดาราเหม็นด์

ระยะเวลาเดินทาง: สี่เดือนสิบห้าวัน

เยี่ยอวีนมองทะเลดาราอันไร้ขอบเขตเบื้องหน้า จากนั้นไป เส้นทางสายนี้จะไม่มีคนใหญ่ให้พัก ไม่มีผู้ใดให้สอบถามข่าวสาร ทุกก้าวต่อจากนี้ นางต้องอาศัยสติปัญญา ความสามารถ และสหายที่ร่วมเดินทางไปด้วยกัน

นางวางมือลงบนผลึกควบคุม “ดาวโผนภพ...ออกเดินทาง”

ปีกทั้งสองข้างกางออกจนสุด ค่ายกลดวงดาวทั้งลำแปลงประกายเจิดจ้า พริบตานาวาปราณดาวโผนภพก็พุ่งไปเบื้องหน้า กลายเป็นลำแสงสีขาวยเงินสายหนึ่ง ทะยานออกจากดาวชิงอวีน มุ่งสู่ทะเลดาราอันเรวิงว้าง

เยี่ยอวีนมองดวงดาวสีขาวยเงินที่อยู่ปลายสุดของเส้นทางบนแผนที่ นางยังจำคำกล่าวของเหลียงชิงเหอได้

ดาราเหม็นต์ ขึ้นชื่อว่า มีพลังแห่งดวงดาวสะสมมากที่สุด ในบันทึกของผู้ที่ได้
ไปสำรวจก่อนหน้านี้แล้วว่า เมื่อสามร้อยปีก่อนพบเห็นต้นดารานิรันดร์ต้นหนึ่ง
ยามนี้ไม่ทราบว่ามันยังอยู่หรือไม่

สภาพแวดล้อมในดาราเหม็นต์มักแปรปรวน การแปรปรวนแต่ละครั้งกิน
เวลาไม่ต่ำกว่าหกเดือน

เมื่อเกิดการแปรปรวน ผู้สำรวจต้องติดอยู่ภายในดาราเหม็นต์อย่างน้อยครึ่ง
ปี

นาวาปราณดาวโผนภพทะยานผ่านทะเลดาราด้วยความเร็วสูง ทะเลดารา
อันกว้างทอดยาวสุดสายตา ดวงดาวนับล้านแปลงประกายอยู่ไกลลิบ บาง
ดวงสว่างเจิดจ้า บางดวงหม่นมัวราวกำลังจะดับสูญ

เยี่ยอวีนั่งอยู่ในห้องควบคุม พลังมองเห็นทางบนแผนที่ทะเลดารา จุดสี
ทองซึ่งแทนตำแหน่งของนาวาปราณค่อยๆ เคลื่อนออกห่างจากดาวชิงอวีนที่
ละน้อย ไม่นาน ดาวชิงอวีนก็เหลือเพียงจุดแสงเล็กๆ อยู่เบื้องหลัง

ชิงชิงที่ยืนเกาะอยู่ริมหน้าต่างกระจกผลึกเอ๋ยขึ้น “ดาวชิงอวีนเล็กลงเรื่อยๆ
แล้วเจ้าคะ”

อวีเออร์กะเพริบตาปริบๆ “ทะเลดารากว้างกว่าที่ข้าคิดไว้มากเลยขอรับ”

มัวเนินหัวเราะเบาๆ “พวกเจ้าเพิ่งเห็นเพียงเศษเสี้ยวเท่านั้น เมื่อใดที่ออกจากแดนเหนือ พวกเจ้าจึงจะเข้าใจว่าจักรวาลกว้างใหญ่เพียงใด”

...

...

...

กาลเวลาค่อยๆ ผ่านไป หนึ่งเดือนแรก เยี่ยมวันใช้เวลาทั้งหมดศึกษาคู่มือของนาวาปราณดาวโผนภพอย่างละเอียดจนเข้าใจทุกค่ายกล ไม่ว่าจะเป็นค่ายกลตรวจจับ ค่ายกลหลบหลีก ค่ายกลซ่อมแซมเบื้องต้น หรือค่ายกลปกปิดลมหายใจ

ยามว่าง นางก็ฝึกฝนการโคจรลมปราณและกลั่นดวงแก้วปราณให้ซึ่งซึ่งได้รับประทาน ยามนี้หนี่ดวงแก้วปราณที่ติดค้างไว้กับซึ่งซึ่ง เหลือไม่มากแล้ว และนางก็เพิ่งนึกขึ้นได้ว่านางอายุครบยี่สิบเอ็ดปีเมื่อไม่กี่วันนี้เอง กว่าจะครบสามปี นางก็อายุยี่สิบสี่ย่างยี่สิบห้าแล้ว

ขณะที่เงื่อนไขอายุของซึ่งซึ่งออกจะประหลาด วิหคฉงหมิงมีอายุยืนยาวกว่ามนุษย์มากนัก ฉะนั้นแม้เวลาจะผ่านไปหลายปี สำหรับพวกมันก็ยังเติบโตเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ยามนี้ซึ่งซึ่งอายุหนึ่งหมื่นสองพันปี แต่เมื่อเทียบกับอายุมนุษย์ มันยังคงอายุแปดปี กว่าซึ่งซึ่งจะอายุเก้าปี ยังอีกนานนัก

ส่วนอายุของจื่อเยียนอย่างอวีเออร์ นางไม่ทราบว่ามีรอบการนับอายุอย่างไร จะนับเช่นเดียวกับวิหคหงหมิงอย่างซิงซิงหรือไม่ ก็ไม่ทราบ แต่ไม่เป็นไร การเดินทางไปดาราเหมันต์ครั้งนี้ นางมีเวลาศึกษาขนหงส์สุริยันอย่างละเอียดกว่าจะไปถึงดาราเหมันต์ นางก็รู้จักเผ่าพันธุ์จื่อเยียนมากขึ้นแล้ว

ยามนี้ซิงซิงกับอวีเออร์ คู่ันเคยกับชีวิตบนนาวาปราณมากขึ้น หนึ่งเดือนที่ผ่านมานี้นางสังเกตเห็นว่าซิงซิงและอวีเออร์ชักเริ่มเบื่ออาหารที่สะสมไว้ในมิตีส่วนตัวของนาง แต่ก็เข้าใจได้ ถึงจะมีอาหารในมิตีหลากหลายเพียงใด แต่การต้องวนรับประทานทุกวัน อย่างไรก็ตามก็อดเบื่อไม่ได้

พอไม่มีอะไรทำ ทั้งซิงซิงและอวีเออร์ กลายเป็นรับประทาน บินเล่นลักพัก แล้วก็หลับ ดูไปดูมา วิหคทั้งสองอ้วนขึ้นหรือไม่นะ เยี่ยอวินมองอย่างขบขัน ยามนี้พวกมันดูเหมือนเด็กน้อยที่กำลังเรียนรู้การใช้ชีวิตมากกว่าจะเป็นวิหคเทพ

เข้าสู่เดือนที่สองของการเดินทาง ทะเลดาราเริ่มเปลี่ยนแปลง พายุดาราสีเงินหลายกลุ่มเคลื่อนผ่านอยู่เป็นระยะ บางครั้งดาวโผนภพต้องเปลี่ยนเส้นทางเพื่อหลีกเลี่ยงพายุคาราขนาดเล็ก เยี่ยอวินใช้โอกาสนี้ฝึกควบคุมนาวาปราณด้วยตนเอง ยามนี้นางสามารถควบคุมดาวโผนภพหลบพายุคาราได้อย่างคล่องแคล่ว

ย่างเข้าเดือนที่สาม หลังฝึกควบคุมนาวาปราณในแต่ละวันเสร็จแล้ว เยื่อวันจะวางมือและส่งปราณเข้าไปในขงหงส์สุริยันที่ข้อมือซ้าย ขงหงส์สุริยันที่ข้อมือนี้เป็นลวดลายขนนกสีทองอ่อนขนาดเล็ก ก็ทอแสงสีทองสว่างขึ้น

นางไม่ได้เร่งรีบเปิดความทรงจำ แต่ค่อยๆ ส่งปราณเข้าไปทีละน้อย ทุกครั้งที่ขงหงส์ตอบสนอง จะเผยภาพเพียงเศษเสี้ยว บางครั้งเป็นภาพวิหคจือเยียนหลายหมื่นตัวบินอยู่เหนือทะเลเพลิง บางครั้งเป็นภาพลูกนกจือเยียนที่เพิ่งฟักออกจากไข่ ทั้งเผ่าช่วยกันเลี้ยงดู บางครั้งเป็นภาพผู้เฒ่าของเผ่ากำลังสอนเด็กน้อย

นางจึงเริ่มเข้าใจแล้วว่าจือเยียนมิใช่เผ่าที่แข็งแกร่งเพราะสายเลือด แต่แข็งแกร่งเพราะพวกมันไม่ทอดทิ้งกัน

อวีเออร์ก็เริ่มเปลี่ยนแปลง แม้ภายนอกมันจะยังเป็นเพียงลูกนกขนสีเทาเงิน นัยน์ตาสีดำ อายุสองปีเศษ แต่ที่เห็นชัดคือ ขนสีเทาเงินเริ่มยาวขึ้น ตัวโตขึ้นอย่างเห็นได้ชัด บอกชัดว่าสายเลือดของมันกำลังเติบโต

ถึงเดือนที่สี่ ทะเลดาร์รอบด้านเริ่มหนาวเย็นขึ้น แม้จะอยู่ภายในนาวาปราณก็ยังสัมผัสได้ถึงไอน้ำที่ค่อยๆ แทรกซึมเข้ามา และในเดือนนี้ความทรงจำที่ขงหงส์สุริยันเผยให้เห็น เริ่มลึกขึ้น เยื่อวันเห็นการแบ่งระดับของเผ่าจือเยียน เห็นวิธีที่สายเลือดเติบโต เห็นพิธีเติบโต เห็นวิธีที่ผู้ใหญ่สอนลูกหลาน ควบคุมเพลิงสุริยัน เห็นวิธีซ่อนกลิ่นไอ เห็นวิธีแปลงร่าง เห็นวิธีรักษาบาดแผลของสายเลือด

นางถึงกับหยิบกระตาชออกมาคัดลอกทุกอย่างไว้ บางครั้งก็ลองสอนอวีเออร์ตามความทรงจำเหล่านั้น ทำให้อวีเออร์ก้าวหน้าเร็วกว่าที่ควรจะเป็น

อวีเออร์จึงขยันฝึกฝนมากกว่าเดิม ทุกเช้า มันจะโคจรสายเลือดตามวิธีที่เยี่ยวีนสอน ทุกเย็นมันจะฝึกควบคุมเปลวเพลิงสุริยันที่ยามนี้เป็นเปลวเพลิงสีเทาเงิน ด้วยผลจากการปลอมตัวด้วยขนหงส์สุริยัน เยี่ยวีนเห็นแล้วก็อดยิ้มไม่ได้ บุตรชายของนางกำลังพยายามอย่างเต็มที่

คืนหนึ่งหลังจากดูความทรงจำของจื่อเยียนรุ่นเยาว์จบลง เยี่ยวีนมองอวีเออร์ที่กำลังหลับอยู่ นางพึมพำเบาๆ

“เจ้าอาจจะสูญเสียทั้งเผ่าไปแล้ว แต่เจ้ายังมีแม่อยู่ แม่จะดูแลเจ้า ปกป้องเจ้า และหากยังมีจื่อเยียนเหลืออยู่ในจักรวาล แม่เพียงตัวเดียว แม่ก็จะพาเจ้าออกตามหาพวกมันให้พบ”

อวีเออร์ที่หลับอยู่เหมือนรับรู้ มันขยับตัวเข้ามาแอบอิงกับมือของนางที่กำลังลูบตัวมัน มากขึ้น เยี่ยวีนยิ้มให้อย่างอ่อนโยน ขนหงส์สุริยันที่ข้อมือซ้ายทอแสงสีทองสว่างกว่าเดิมเล็กน้อย รวากับเผ่าจื่อเยียนทั้งเผ่ากำลังขอบคุณนางที่ดูแลอวีเออร์ที่อาจจะเป็นจื่อเยียนตัวสุดท้ายของเผ่า เป็นอย่างดี

ผ่านไปอีกไม่กี่วัน แผนที่ทะเลดาราก็แสดงให้เห็นว่า ดาวโผนภพเหลือระยะทางอีกเพียงสิบกว่าวันก็จะถึงดาราเหมันต์ ซึ่งตรงกับอวีเออร์ตื่นตื่นกว่าเดิม เพราะพวกมันเบื่อกำลังจะอยู่ในนาวาปราณแล้ว

วันนี้เป็นวันที่สิบห้าของเดือนที่ห้า แสงสีทองสายหนึ่งค่อยๆ ปรากฏเหนือ
ผลิกควมคุม

บทที่ 5 ดาราเหมันต์

เข้าสู่เขตดาราเหมันต์

ระยะทางคงเหลือ: ห้าร้อยสี่

เยี่ยอวินลุกขึ้นยืนทันที นางก้าวมาหยุดอยู่หน้าม่านแสงของห้องควบคุม เบื้องหน้าคือทะเลดาราซึ่งเคยเต็มไปด้วยหมู่ดาว บัดนี้ค่อยๆ ถูกแทนที่ด้วยโลกสีขาวเงินอันเจียบบัน ดวงดาวโดดเด่นยวดยิ่งลอยอยู่กลางความมืดราวกับทั้งจักรวาลต่างเว้นระยะห่างจากดวงดาวนี้

เยี่ยอวินทอดสายตามองดวงดาวสีขาวเงินนั้น “ดาราเหมันต์ ในที่สุด...ข้าก็มาถึงแล้ว”

ทะเลดาราเจียบบันไร้เสียง เยี่ยอวินปล่อยให้นาวาปราณดาวโผนภพแล่นเข้าไปใกล้ดาราเหมันต์ จนเหลือระยะทางราวสองร้อยสี่ นางยกมือขึ้นแตะเปลือกควบคุมกลางห้องเพื่อให้นาวาปราณหยุดเคลื่อนที่ ดวงตาจับจ้องดารา

เหมันต์ไม่ละสายตา ดวงดาวสีขาวยเงินตรงหน้า มองเผินๆ ดูราวกับถูกปกคลุมด้วยน้ำแข็งทั้งหมด

ชิงชิงเอียงศีรษะอย่างสงสัย “พี่สาวเอ๋ย เหตุใดไม่เข้าไปเลยเจ้าคะ”

อวีเออร์ก็มองดวงดาวสีขาวยเงินเบื้องหน้าอย่างตื่นตะลึง “ใช่ฮาร์บ เหลืออีกนิดเดียวก็ถึงแล้ว”

เยี่ยววินส่ายหน้า “พวกเจ้าลืมไปแล้วกระมัง ดาราเหมันต์ไม่เหมือนดาวชิงอวีน อวูโลเฮลียงเคยกล่าวไว้ สภาพแวดล้อมของดาราเหมันต์มักแปรปรวน การแปรปรวนแต่ละครั้งกินเวลาไม่น้อยกว่าหกเดือน หากเราเข้าไปในช่วงที่มันกำลังแปรปรวน ต่อให้ต้องการออกมา ก็ทำไม่ได้”

ชิงชิงกับอวีเออร์พยักหน้าอย่างนึกขึ้นได้

เยี่ยววินยกมือแตะเปลือกควบคุมอีกครั้ง “เปิดค่ายกลตรวจสอบสภาพแวดล้อม”

รูป

อักขระทั่วห้องควบคุมสว่างขึ้น ค่ายกลตรวจจับของดาวโผนภพเริ่มทำงาน ลำแสงสีเงินหลายสิบสายพุ่งออกจากหัวนาวาก่อนแผ่ขยายครอบคลุมดาราเหมันต์ทั้งดวง

เยี่ยหวินมองข้อความนั้น ทันใดนั้น ข้อความอีกชุดหนึ่งก็ปรากฏขึ้น

การประเมินการสำรวจ

ระดับอันตรายโดยรวม: สูง

ความเสี่ยงการเกิดการแปรปรวนใหม่: ต่ำ

ระยะเวลาที่เหมาะสมสำหรับการสำรวจ: สองเดือนสิบสามวัน

คำแนะนำ: เตรียมเสบียงสำหรับอย่างน้อยหกเดือน

ซิงชิงอ่านจบก็เบิกตากว้าง “เหตุใดจึงแนะนำให้เตรียมเสบียงหกเดือน ทั้งที่บอกว่าสำรวจไม่เกินสามเดือนเจ้าคะ”

“เพราะค่ายกลกำลังเตือนผู้สำรวจ” เยี่ยหวินตอบ “สองเดือนสิบสามวันเป็นเพียงเวลาที่เหมาะสมที่สุด มิใช่เวลาที่ปลอดภัย หากเกิดเหตุไม่คาดคิดหรือการแปรปรวนเริ่มเร็วกว่าที่คาด ผู้สำรวจย่อมต้องมีเสบียงพอให้มีชีวิตรอด”

อวีเออร์กะพริบตาปริบๆ “โชคดีที่ท่านแม่ซื้ออาหารไว้มาก”

ซิงชิงรีบพยักหน้าสนับสนุน “ใช่เจ้าคะ ข้าบอกแล้วว่าต้องซื้อมากๆ”

เยี่ยหวินหัวเราะออกมา “ครานี้ พี่สาวคงต้องขอบใจพวกเจ้า”

วิหคทั้งสองยึดถ้อยคำอย่างภาคภูมิใจร่ากับทำภารกิจสำคัญสำเร็จ

“แต่สองเดือนสิบสามวันนั้น เพื่อความแน่ใจว่าพวกเราจะมีโอกาสน้อยลงที่จะพบเจอการแปรปรวน ดังนั้น การสำรวจครั้งนี้จะสำรวจเพียงสองเดือนสิบวันเท่านั้น อีกสามวันนั้นเพื่อไว้สำหรับเหตุไม่คาดคิด หากพวกเราจำเป็นต้องสำรวจต่ออีกสักนิด หรือจำเป็นต้องหาที่หลบภัยก่อนถอนตัวออกจากดาราเหมันต์”

เมื่อแน่ใจว่าค่ายกลตรวจสอบไม่พบการแปรปรวน เย็นวันจึงยื่นมือแตะผลึกควบคุม “ดาวโผนภพเข้าสู่ดาราเหมันต์”

เสียงค่ายกลดังขึ้นอีกครั้ง นาวาปราณสีขาวยื่นเคลื่อนตัวไปเบื้องหน้ามุ่งสู่ดาราเหมันต์

นาวาปราณดาวโผนภพค่อยๆ ทะลุผ่านชั้นบรรยากาศของดาราเหมันต์ ทันใดนั้น ท้องฟ้าภายนอกก็เปลี่ยนจากความมืดของทะเลดารา กลายเป็นโลกสีขาวยื่นอันเจิดจ้า เบื้องล่างคือทุ่งน้ำแข็งกว้างสุดสายตา เทือกเขาสีขาวทอดยาวต่อเนื่องนับหมื่นลิ้น รอยแยกสีครามเข้มพาดผ่านผืนแผ่นดินราวกับแผลเป็นของดวงดาว

ที่ประหลาดที่สุดคือแม้ทั้งดาราเหม็นตจะปกคลุมด้วยน้ำแข็ง แต่กลับไม่มี
พายุหิมะ มีเพียงเกล็ดน้ำแข็งละเอียดราวฝุ่นดาราที่ลอยอยู่กลางอากาศ
ตลอดเวลา เมื่อสะท้อนแสงอาทิตย์อันห่างไกล ก็เปล่งประกายราวกับ
ละอองดาวกำลังโปรยปรายลงมาจากฟากฟ้า

“สวยจังเลยเจ้าคะ” ซิงซิงแนบหน้าอยู่กับกระจกผลึก ดวงตาเป็นประกาย
อวิเออร์เองก็มองไม่วางตา “เหมือนโลกทั้งใบทำจากผลึกแก้วเลยขอรับ”

เยี่ยววินไม่ได้ตอบ นางกำลังเพ่งมองมานแสงของห้องควบคุม ค่ายกล
ตรวจจับกำลังแสดงรายละเอียดของพื้นที่ด้านล่างอย่างต่อเนื่อง

พื้นผิวน้ำแข็งหนา: สองร้อยถึงเจ็ดร้อยจั้ง

อุณหภูมิภายนอก: ต่ำมาก

ลมปราณธาตุน้ำ: สูง

ลมปราณธาตุไม้: ต่ำ

ปราณแห่งดวงดาว: สูงผิดปกติ

สายตาของเยี่ยววินหยุดอยู่ที่แถวสุดท้าย “ปราณแห่งดวงดาวสูงผิดปกติ”

ผลคารานีรันดร์ มักพบในดินแดนกำเนิดดวงดาว สถานที่ซึ่งพลังแห่งดวงดาว
รวมตัวหนาแน่นจนก่อกำเนิดต้นคารานีรันดร์ ผู้มีวาสนาควรค้นหาใน
ดวงดาวร่างหรือแดนลี้ลับที่มีดาราตกค้างเป็นจำนวนมาก

รายละเอียดที่นางจดบันทึกออกมาจากหอดำราโอสถพลันปรากฏในใจนาง
ไท่เอี๋ยกล่าวขึ้นทันที “เด็กน้อย เจ้าสังเกตเห็นหรือไม่ แม่ดาราเหม็นต์จะเป็น
ดวงดาวแห่งความหนาวเย็น แต่ปรานที่เด่นที่สุดกลับมิใช่ธาตุน้ำ”

เยี่ยอวินพยักหน้า นางปล่อยให้ดาวโผนภพลอยอยู่ และให้ค่ายกลสำรวจ
ระยะไกลทำงานเต็มกำลัง ม่านแสงเบื้องหน้าค่อยๆ เปลี่ยนเป็นแผนที่เสมือน
จริงของดาราเหม็นต์

พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นสีฟ้าอ่อน แสดงว่าปลอดภัยพอควรสำหรับการสำรวจ แต่
ยังมีบางแห่งถูกแต้มด้วยสีเหลือง สีส้ม และสีแดง

สีเหลือง...พื้นที่ปรานแปรปรวน

สีส้ม...เขตลี้ลับอสูรระดับสูง

สีแดง...มีเพียงสามแห่งบนทั้งดวงดาว

เยี่ยอวินเพิ่งมองตำแหน่งทั้งสาม หนึ่งอยู่กลางเทือกเขาน้ำแข็ง หนึ่งอยู่ลึกลงไปใต้รอยแยกขนาดใหญ่ และแห่งสุดท้ายอยู่ใจกลางดาราเหมันต์ ที่ใจกลางดาราเหมันต์นั้น ค่ายกลของดาวโผนภพไม่สามารถแสดงภาพได้เลย มีเพียงแสงสีเงินหม่นวน ตัวอักษรสีทองค่อยๆ ปรากฏขึ้นเหนือบริเวณนั้น

พื้นที่ไม่สามารถสำรวจได้

สาเหตุ: พลังแห่งดวงดาวหนาแน่นเกินขีดจำกัดของค่ายกลตรวจจับ

เยี่ยอวินมองข้อความนั้นอยู่นาน ก่อนจะเอ่ย “ดูเหมือนสถานที่แห่งนี้จะมีโอกาสมากที่สุด หากใจกลางดาราเหมันต์คือดินแดนกำเนิดดวงดาวจริง เช่นนั้นพลังแห่งดวงดาวย่อมมิได้กระจายอย่างไร้ระเบียบ แต่ย่อมต้องมีจุดกำเนิดของมัน”

มั่วฉินกล่าวขึ้น “เดี๋ยวนะ ยิ่งค่ายกลตรวจสอบไม่ได้ ก็ยิ่งหมายความว่าที่แห่งนั้นอาจเป็นดินแดนกำเนิดดวงดาวที่เจ้าตามหา หรือไม่ก็ อาจเป็นสุสานของผู้สำรวจนับไม่ถ้วน ระวังให้ดี”

“ต้องไปพิสูจน์ด้วยตนเองเจ้าคะ ข้าไม่มีทางเลือก หากจุดสีแดงสามแห่งนั้นยังไม่มีต้นดาราภิรมันตร์ ก็ค่อยมาคิดอีกทีว่าควรไปที่ใดต่อ”

เยี่ยอวินสั่งให้ดาวโผนภพลดระดับและบินอ้อมรอบพื้นที่สีแดง นางคิดจะสำรวจรอบๆ พื้นที่สีแดงก่อน จึงค่อยตัดสินใจว่าจะเข้าสู่ใจกลางอย่างไร

ขณะที่ดาวโผนภพค่อยๆ ลดระดับลงและเคลื่อนที่ไปข้างหน้า ค่ายกลตรวจจับบางสิ่งได้ ข้อความสั้นๆ ปรากฏขึ้น

ตรวจพบการเปลี่ยนแปลงของพลังแห่งดวงดาว

หากชั่วพริบตา ข้อความนั้นก็เลือนหาย เยี่ยอวินขมวดคิ้ว ครุ่นหนึ่งจึงเอ่ย “เมื่อครู่นี้ น่าจะเป็นเพราะเข้าใกล้พื้นที่สีแดงที่ค่ายกลไม่สามารถตรวจสอบได้ มันจึงตอบสนองเช่นนี้”

“เป็นไปได้ หรือไม่ก็ ค่ายกลของดาวโผนภพเพิ่งตรวจพบสิ่งที่มันไม่เคยบันทึกมาก่อน” มั่วเจินเอ่ย

ดาวโผนภพค่อยๆ ลดระดับลงเหนือผืนน้ำแข็งอันแวววาว ปีกทั้งสองข้างหุบลงเล็กน้อย ความเร็วของนาวาปราณลดลงเหลือเพียงหนึ่งในสิบ ค่ายกลปกปิดลมหายใจยังคงทำงานอย่างต่อเนื่อง

เยี่ยอวินไม่ได้มุ่งตรงเข้าสู่พื้นที่สีแดง หากควบคุมให้นาวาปราณบินอ้อมเป็นวงกว้าง รักษาระยะห่างไว้ราวห้าสิบลี่ ม่านแสงของห้องควบคุมแสดงรายละเอียดใหม่อย่างต่อเนื่อง

ระยะห่างจากพื้นที่สีแดง: สีส้มแก่สี

พลังแห่งดวงดาว: เพิ่มขึ้น

ปราณธาตุน้ำ: ลดลงเล็กน้อย

เยี่ยวันขมวดคิ้ว “ยิ่งเข้าใกล้ ปราณธาตุน้ำกลับลดลง ผิดปกติจริงๆ ดารา
เหมันต์เป็นดินแดนแห่งความหนาว หากเข้าใกล้ใจกลางแล้วกลับมีปราณ
ธาตุน้ำลดลง แสดงว่ามีพลังอีกชนิดกำลังผลักธาตุน้ำออกไป”

ไท่อี้เอ๋ยขึ้น “พลังแห่งดวงดาวและพลังนั้นก็แข็งแกร่งจนแม้แต่ธาตุน้ำยังถูก
กดไว้”

